Temps Ordinari - Quart diumenge

Per Administrador el dg., 31/01/2010 - 09:00

Jr 1,4-5.17-19
1 Co 12,31-13.13
Lc 4,21-30

El diumenge passat escoltàvem la primera part de l'estada de Jesús a Nazaret, la seva predicació a la sinagoga del poble, l'anunci que amb ell es complien les promeses alliberadores de Déu en favor del poble d'Israel. L'evangelista Lluc expressa la sorpresa i el goig que les seves paraules van provocar inicialment en els habitants del seu poble:***"Tothom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquelles paraules de gràcia".***Ara bé, si la primera reacció de al gent va ser d'aprovació i meravella, la reacció final fou totalment contrària:"***En sentir això, tots els qui eren a la sinagoga, indignats, es posaren a peu dret, el tragueren del poble i el dugueren cap a un cingle de la muntanya on hi havia el poble per estimbar-lo..."***No seria la darrera vegada que Jesús es veuria incomprès i rebutjat. Ens els fets de Natzaret podem intuir ja el que serà el final de Jesús: un rebuig i una condemna a mort. I així com a Jerusalem morirà fora de la muralla, també aquest intent d'homicidi serà fora del límits del poblat de Natzaret.No podem conèixer al detall com s'esdevingué el canvi d'actitud dels habitants de Natzaret. La narració de Lluc ens dóna algunes pistes:

- - en primer lloc, una estranyesa que esdevé desconfiança. Els companys d'infantesa de Jesús, els veïns i veïnes que l'havien vist créixer i treballar, els parents..., sens dubte es devien plantejar interrogants: com pot ser que aquest home, un dels nostres, un de tants..., sigui aquell que porta l'alliberament promès per Déu, l'alliberament esperat tants de segles?
- - una segona pista és l'experiència popular recollida en una dita: "***No hi ha cap profeta que sigui ben rebut al seu país natal***". És ben bé així: les relacions humanes properes són molt sovint superficials i moltes vegades impedeixen el coneixement autèntic i profund de l'altre persona, ja que ens acontentem amb un cert respecte mutu i una certa educació que, de fet, porta a mantenir-nos allunyats els uns dels altres.

I en aquest context Jesús esdevindrà provocatiu: recordant els fets dels profetes Elies i Eliseu, remarca la sobirana llibertat de Déu que no es sotmet a les nostres exigències, sinó que sempre és el Deu de la gràcia i de la sorpresa.La reacció final de la gent de Natzaret confirma aquelles paraules del pròleg de l'evangeli de Joan: ***"Ha vingut a casa seva i els seus no l'han acollit" (Jn 1, 11).*** Els habitants de Natzaret pensaven -sens dubte- que ja sabien prou bé com és, com ha de ser, l'alliberament que ve de Déu... I quan aquest alliberament se'ls presenta a través de la figura d'aquell Jesús tan proper, tan conegut, no la reconeixen.No ens passa quelcom de semblant també a nosaltres? No és veritat que sovint estem creguts que "ja sabem" el que convé, el que ens fa falta, el que convé als altres, a la societat...? Com reaccionaríem si ens trobéssim davant d'aquell mateix Jesús que, sense propagandes ni pretensions, ens diu senzillament que Ell en persona és la Bona Notícia de Déu...?Els qui eren a la sinagoga volgueren estimbar-lo, "***però ell se n'anà passant enmig d'ells".*** La darrera paraula sobre Jesús no és el rebuig ni la condemna a mort. La darrera paraula és la resurrecció, la vida i la gràcia de Déu per als qui creuen en ell: a Natzaret el rebutjaren, a Jerusalem el clavaren en creu...; però *l'any de gràcia* que els seus no van acceptar anirà per tot el món, *de generació en generació*.Tant de bo experimentem sempre una sorpresa joiosa quan escoltem la Paraula del Senyor, i sapiguem afegir-nos al grup dels qui l'han anunciada al llarg dels segles i segueixen anunciant-la també
avui.

ETIQUETES
ALLIBERAMENT PROFETA REBUIG